

Medlemmer fremkom foreløbige Underendringer til yderligere Udvikling af Forslagets Grundtanker og af Udvalget blev indhentet omfattende statistiske Oplysninger. Smidlertid sluttedes Samlingen, forinden Udvalget havde taget endeligt Stade, og i den over Sagen afgivne Beretning, Rigsdagstidende 1899—1900, Tillæg B. Sp. 2249—2380, optoges udsørlige Meddelelser om det Udvalget forelagte Materiale; man udtalte endvidere et Duffe om, at dette Materiale maatte blive Genstand for Drøftelse i Landets Kommuner.

Dette er fket. I den som Bilag til nærværende Betænkning aftrykte Sammenstilling af Udtalelser fra Amtmænd, kommunale Raad og Foreninger vil findes en systematisk ordnet Oversigt over de kritiske Bemærkninger, Kjøbenhavns Magistrats Forslag har givet Anledning til.

En Gennemlæsning af disse Bemærkninger maa føre til det Resultat, at der vel fra et Mindretal af kommunale Myndigheder og Foreninger er udtalt Tilslutning til Forslagets Grundtanker, men at der er et stort Flertal af Udtalelser mod den faste Trangsgrense og et, dog noget mindre overvældende, Flertal imod Indførelse af faste Satser, idet vel Flertallet af Byraadene har udtalt sig til Gunst for samme, men de allerfleste Amtmænd og Sogneraad samt alle Sogneraadforeninger, hvorfra Erklæringerne ere indkomne, have stillet sig ugunstigt ogsaa over for denne Side af Forslaget. Nu kan det vel bestrides, at de paagældende kommunale Myndigheder for saa vidt ere et paalideligt Udtryk for Befolkningens Duffter, og det kan særlig med Hensyn til Tanken om den faste Trangsgrense gøres gældende, at den for saa vidt vil dele Støbne med alle betydningsfulde virkelig ny Forslag, som den først efterhaanden vil bane sig Vej og slaa Rod, og nogle af Udvalgets Medlemmer ere tilbøjelige til en saadan Antagelse. Men det vilde dog være urigtigt at mislende Bægten af det foregaaede Plebiscit. Det er i det mindste et Udtryk for, at der endnu ikke har dannet sig nogen fast Opinion om den bestaaende Lovs Mangelfuldhed og endnu

mindre om, i hvilken Hovedretning en gennemgribende Reform burde gaa.

Hertil har Udvalget ment at burde tage Hensyn ved sit Arbejde i Ar. Flertallet har ikke anset det for nyttigt at arbejde paa en Lov, der rokker ved Hovedprincipperne i den bestaaende Ordning, før der er tilvejebragt større Klarhed over Bestræbelsernes Retning; men Udvalgets Medlemmer have søgt at samle sig om nogle enkelte Punkter, hvor der turde være Udfigt til at opnaa Enighed om lempelige Forbedringer af Loven af 9de April 1891.

Resultatet af disse Bestræbelser foreligger i det nedenstaaende Lovforslag, der af Udvalget — eller for nogle Bestemmelser Bedkommende af et overvejende Flertal — indstilles til Vedtagelse som Vædringsforslag til det forelagte Lovforslag.

Forslagets § 1 indeholder de foreslaaede Vædringer i Alderdomsunderstøttelseslovens § 2, der omhandler de almindelige Betingelser for Opnaaelse af Understøttelsen. Vædringerne i den bestaaende Ret ere følgende:

- 1) De 10 Ar, i hvilke en Person ikke maa have modtaget Fattighjælp, nedsættes til 5 Ar. Dette Forslag tiltrædes af alle Udvalgets Medlemmer med Undtagelse af N. Andersen og Ellinger.
- 2) For Enker, frastilte, fraseparerede eller forladte Hustruer skulle de kommunale Myndigheder dog være berettigede til at forkorte dette Tidsrum med Hensyn til Virkningen af en Vgteskællen ydet Fattighjælp.
- 3) Offentlig Hjælp ydet til Sygebehandling regnes i denne Forbindelse ikke som Fattighjælp. Om dette Forslag er der fuld Enighed i Udvalget.

Forslagets § 2 indeholder dernæst en Tilføjelse til den nugældende Lovs § 4, 1ste Stykke, gaaende ud paa, at faste Indtægter indtil 100 Kr., som den paagældende selv maatte have erhvervet sig ved Opsparing eller modtaget som aarlig Ydelse fra anden Side, ikke tages i Betragtning ved Bedømmelse af Trangen. Ogsaa dette Forslag tiltrædes af samtlige Udvalgets Medlemmer.